

De små steder: Ryslinge

I Ryslinge holder LM og Indre Mission møde i fællesskab to gange om måneden – og skiftes til at stå for det. I alt kommer der cirka 15 mennesker på mødepladsen i Ryslinge. Halvdelen af dem er LM'ere, og de samles også de uger, hvor der ikke er møde, til for eksempel udflugt eller bibelkreds. Her er der for nylig kommet et par kolleger med, for hvem det med Jesus var noget nyt, og de oplever et godt fællesskab, hvor alle bidrager med deres oplevelser med Jesus.

LM'erne i Ryslinge ser sig som en lille opsamlingsgruppe til Fyns Frimenighed. De mødes til en kop kaffe og kører sammen de 30 kilometer til gudstjeneste i Odense.

Udviklingshjælp til Tanzania

LM's Landsstyrelse har godkendt et projekt med lægehjælp, kristendomskurser, vandboring og uddeling af bibler i Nyakipande syd for Dar es Salaam

AF NICKLAS LAUTRUP-MEINER

Besøg af en mobil lægeklinik, grundlæggende kristendomskurser, undersøgelse af mulighederne for at bore en brønd og uddeling af bibler og kristen litteratur som bøger og lydbøger. Så meget får man for de knap 51.000 kroner, som LM's Landsstyrelse (LS) netop har besluttet at samle ind til et projekt syd i området Nyakipande syd for Dar es Salaam i Tanzania.

Det glæder Ole Malmgaard, der er direktør for Soma Biblia og har sendt ansøgningen til LS.

"Det har stor betydning. Det er en meget fattig og overset region. Der er 15 kilometer til den nærmeste by med vand og strøm. De omkring 4.800 mennesker i Nyakipande får i dag vand

fra et vandhul, der ligger op ad hovedvejen. Det er det samme vandhul, køerne drikker fra."

Mange analfabeter

I 2016 og 2018 gennemførte Soma Biblia to evangelisationssture i Nyakipande i samarbejde med et team med 30 evangelister, en læge og to sygeplejersker. Det har haft den betydning, at der i dag er en gruppe kristne. De har dog meget lidt viden om deres nye tro og ønsker mere oplæring.

"De er lette ofre for tvivl og vranglære. De har set, at Jesus er stærkere end Satan, men derudover er det begrænset, hvad de ved om troen. Mange af dem er analfabeter, for skolesystemet er så ringe, at mange af dem ikke har lært at læse," fortæller Ole Malmgaard.

FOTO: ANDERS SOLGAARD

Kor af afviste asylansøgere hædres med pris

Kærshovedgård-beboere har brug for den positive omtale, mener dirigent

FOTO: MARTIN RABJERG

Det virkede som lidt af et tilfælde, at Asylkoret overhovedet kom til verden. Alligevel har koret nu vundet *Kristeligt Dagblads* Initiativprisen, der hædrer "projekter, som kan inspirere andre med nye former for formidling af kristendom".

Men helt tilfældigt var det ikke, mener dirigent Anna Lisbeth Sonne.

"Det var ikke min egen beslutning at oprette et kor med navnet 'Asylkoret', det skete bare, men det har hele tiden været Guds ledelse."

Sammen med prisen følger 25.000 kroner, men det er den positive omtale, der

betyder mest, forklarer hun:

"Jeg glæder mig mest over, at vi får positiv omtale. Aviserne skriver alt for ofte noget negativt om beboerne på Kærshovedgård og glemmer at bringe de gode historier."

Lokalt initiativ

Udrejsecenter Kærshovedgård er hjemsted for 240 beboere, der er udvist ved dom eller har fået afvisning på deres asylsag. Omkring 60 af dem kommer i Bibelcaféen i Bording, der drives af lokale fra IM og LM. 12 af dem synger i Asylkoret.

De 12 er fortrinsvis konver-

titter, der før tilhørte den lille yarsani-religion. Men koret er åbent for alle. Det var da også en del af begrundelsen for prisen, sagde *Kristeligt Dagblads* kirke og tro-redaktør Anders Ellebæk Madsen ved prisoverrækkelsen.

Dommerne lagde også vægt på, at det var et initiativ, der var kommet nedefra og ikke udtænkt af en bi-skop eller en generalsekretær, uddybede han.

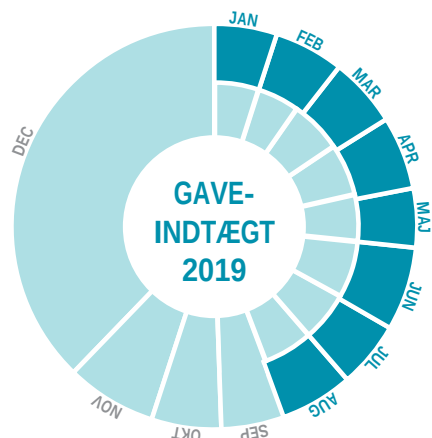
Mangler invitationen

Prisen blev modtaget med glædestårer, latter og tak til Gud, fortæller dirigent Anna Lisbeth Sonne, der sam-

men med frivillig medarbejder Niels Simonsen står for koret. Der ligger meget arbejde i det, siger hun og forklarer, at de skal sørge for mad til asylansøgerne, når de er af sted, og sørge for at bringe dem tilbage inden klokken 23.00. Ellers bryder de deres bopælspligt, og det kan medføre fængselsstraf. Det sætter begrænsninger for, hvor de kan optræde.

"Vi drømmer om at synge på Sjælland, hvor korsangerne kender mange. Vi mangler bare en invitation," siger dirigenten med et smil.

n/m

Bliv ved med at støtte LM's mangfoldige arbejde

Gavetallene efter de første otte måneder vidner om trofasthed og stabilitet. Tak for det.

Frem til den 31. august er der indkommet 7,18 millioner kroner i gaver. Det er 45 procent af årets gavebudget og hele 76 kroner bedre end sidste år på samme tid. Det kan med andre ord ikke være meget mere stabilt og er et fantastisk udtryk for stabile givere.

Lige nu kan vi for eksempel glæde os over, at indsatsen i vores tværkulturelle arbejde har kastet en anerkendende pris af sig fra *Kristeligt Dagblad* til Asylkorret. Og vigtigere er det, at korets medlemmer igennem korarbejdet har mødt og fortsat møder Jesus. Det er et projekt, LM har støttet – og forudsætningen for, at vi i fremtiden kan støtte mange af de projekter, vi lige nu har gang i, er, at gavebudgettet for 2019 og de kommende år fastholdes.

Jeg vil gerne opfordre til at støtte LM's mangfoldige arbejde, så vi kommer i mål med gavebudgettet. Vi har brug for at fastholde de missionsindsatser, vi har sat gang i!

Tak, om du vil hjælpe med det. Se dlm.dk/stoet.

Johnny Lindgreen, resursechef

Forkynder ansat til at formidle et kald til mission

LM's Landsstyrelse har ansat Lars Jensen, som landsforkynder i en 40 procent stilling i skoleåret 2020/21.

Lars Jensen er kaldet prædikant i Luthersk Mission Københavns afdeling og bliver til sommer 2020 bachelor i teologi og mission fra Dansk Bibel-Institut.

Han er i forvejen ansat af Norea Mediemission i en 25 procent-stilling, og den ansættelse bliver hævet til 40 procent i 20/21, så han i alt er ansat 80 procent.

"LM og Norea vil synliggøre vores fælles nød for at formidle et kald til international mission. Det ser vi Lars som den rette til at undervise og forkynde om," siger generalsekretær Søren Skovgaard Sørensen.

kl

Pensionister med fokus på mission

Rekordmange deltagere på efterårets pensionistkursus på Virksund

AF HELMER OLSEN

I uge 37 var der igen i år samlet rigtig mange til gode dage i fællesskab med hinanden og med fokus på Guds ord.

I år var der et rekordhøjt antal kursister, idet vi var cirka 80 deltagere. For at få plads til så mange, var vi taknemmelige for, at nogle selv medbragte sovepladsen – nemlig en campingvogn. Og det blev til ni i alt.

Der var kursister fra hele landet - fra Bornholm, Falster, København og Jylland.

Ved dette kursus gennemgik generalsekretær Søren Skovgaard Sørensen Kolos-

Deltagerne nød solen og hinandens selskab på terrassen.

senserbrevet over fem bibeltimer. Søren havde evnen til at omsætte dette brevs budskab til vores hverdag,

hvilket gav stof til eftertanke for os alle.

Tidligere missionærer Annelise og Axel Rye Clausen

havde en time om "Mission i Cambodja". Og Axel havde to bibeltimer over to lignelser i Matthæus kapitel 25.

Med besøg af både Søren og Annelise og Axel var det ganske naturligt, at der blev talt og bedt meget om/for international mission.

På efterårskurset er et fast indslag en udflugt. I år gik turen i bus til Bruuns-håb Gamle Papfabrik og ELM's efterskole "Hedemølle" ved Bjerringbro. En meget interessant tur arrangeret af Bjarne Nygaard fra Viborg.

Mange giver udtryk for stor glæde over disse kurser og vi oplever Guds velsignelse over dagene.

ESSENS ►

Støt op om det lokale LM

AF HELGE PAULSEN
MEDLEM AF LANDSSTYRELSEN
HP@GODTHAABSGAARD.DK

År 2037: Turistbussen ruller langsomt ned ad hovedgaden i den lille by. Guiden griber mikrofonen: "Her til venstre ligger et hus, der tidligere var missionshus for Luthersk Mission her i byen. I huset kan man se en udstilling med den gamle talerstol og nogle billeder af livet dengang. De fleste personer på billederne er gamle – og det sidste billede er af formanden, da han låste døren i 2031 og den lokale

forening blev nedlagt."

Lige bortset fra at en guide i en turistbus formentlig er ligeglad, kunne det her være et scenarie fra den virkelige verden i fremtiden. Ja, flere steder er det allerede virkelighed. Et lokalt LM-arbejde, som langsomt døde ud, i forbindelse med at der kom færre og færre mennesker. Der havde ellers været børne- og ungdomsarbejde. Men når de unge voksede op, flyttede de for en stor dels vedkommende til de store studiebyer.

Her fandt de ind i kristne fællesskaber, som sprudlede, og hvor der var lovsangsband og mange gode tilbud. Det er af stor betydning for deres trosliv, at det sker. Og det må vi glæde os over. Men de små kredse savner de unge og den tilvækst, som

de ellers ville give.

Heldigvis flytter en del af dem tilbage igen – ud til de små steder – efterhånden som de stifter familie. Så alt i alt kunne det vel gå lige op med lidt trafik frem og tilbage.

Men her er det, vi af og til møder en trend, som må mane til eftertanke. For mange bliver så glade for de store fællesskaber i storbyerne, at de gerne kører langt for at deltage der. Så bor man ganske vist i de små byer, men bliver ikke en del af det lokale arbejde, hvor gennemsnitsalderen mange steder er vokset betragteligt. Og hvor det efterhånden kniber med kræfterne til at holde arbejdet kørende. Og en dag bliver det virkelighed: Sidste mand slukker lyset og låser døren.

Det har en negativ klang.

Og det er sådan set ikke meningen. Men jeg tror, det er et forhold, som vi må tage ind over os. Kaldet til mission gælder også der, hvor man bor. Vi læste et andagtsstykke forleden: "Aldrig har så mange strejft rundt på jagt efter oplevelser og mere spændende menigheder. Men det, en kristen trænger til, er ikke flere spændende oplevelser. Det store er ikke, at jeg altid er der, hvor der sker noget, men at der kan ske noget der, hvor jeg er." (A. Nordgaard, *Pris Herren*, 1. september)

Vil vi mission i Danmark, så må vi tage det kald ind over os om at gå ind i det lokale arbejde, hvor vi bor. Danmark har brug for det. Din by har brug for det.

tro & mission

Udgiver

Luthersk Mission
Industrivænget 40, 3400 Hillerød
T 48 20 76 60
E dlm@dlm.dk
W www.dlm.dk
Ekspedition: Man-fre 10-15
(onsdag dog 11.15-15)

Tryk Skive Folkeblad
Oplag 2.700.
ISSN 1601-975X
Tro & Mission (online)
ISSN 2446-4147

Kode til netudgave

i193 for 3. kvartal 2019
v192 for 2. kvartal 2019

Bibeltitater er fra den autoriserede oversættelse, © Det Danske Bibelselskab 1992.

Redaktion

T 48 20 76 80
E tm@dlm.dk
Nicklas Lautrup-Meiner, ansv. red.
E nlm@dlm.dk
Kaja Lauterbach, journalist/red.sekr.
Karin Borup Ravnborg, journalist
Ole Solgaard, journalist
Idee og artikelforslag modtages gerne.
Avisens indhold er ikke nødvendigvis udtryk for LM's ledelses holdninger.

Abonnement

Danmark: 425 kr. pr. år.
Unge under 30 år: 200 kr. pr. år.
Udlandet (herunder Færøerne og Grønland): 525 kr. pr. år.
Netabonnement: 200 kr. pr. år (unge under 30 år: 110 kr. pr. år)
Alle beløb + 40 kr. i gebyr, hvis man ikke er tilmeldt betalingservice.
Abonnementet løber, til det bliver opsagt.
Ved adresseændring bedes oplyst både gammel og ny adresse.

Annoncer

Annoncer til næste nummer skal være redaktionen i hænde senest tirsdag den 2. oktober 2019.
Grundpris: Kr. 10,10 pr. spalte-milimeter
Småannoncer kun for private: 130 kroner for de første 25 ord (inkl. overskrift).
Derefter 6,50 kroner pr. ord.
Max. 50 ord i alt.

Støt LM

Gaver til missionsarbejdet sendes til konto 2230 - 0726496390 eller via MobilePay 66288.
Se også dlm.dk/stoet.

MIA OG JOHANNES JENSEN ►► Vi stoler på, at vi er i Guds hænder, uanset hvad der sker. Det giver tryghed og hvile under alle forhold

Olielampen på terrassen minder os om evigheden

Familie på fem fra Skjern stiller sig til rådighed for naboer, venner, skole og kirke

AF OLE SOLGAARD

"Glæde, frihed og tryghed." Det er de ord, der spontant kommer ud af munden på 34-årige Johannes Jensen, da han bliver spurgt om, hvad kristentroen indebærer i hans hverdag. Han og Mia bor i en gulstenvilla i Skjern sammen med deres børn, Noomi, Lydia og Debora, der blev født i juni. Familien var fra 2011 til 2015 bestyrere på et sømandshjem i Grønland. Efter et år på Djursland er de nu landet i Vestjylland, hvor han arbejder som ambulancebehandler og hun som sygeplejerske i en øjenklinik.

Grundtone af glæde
"At være kristen indebærer for mig en stor glæde og frihed. Det er grundtonen. Og selvom jeg er en synder, så afviser Gud mig ikke, for Jesus har gjort mig fri," uddyber ambulancebehandleren. Mia og Johannes Jensen kender ganske vist også til sorg og barske oplevelser tæt på. I Grønland var de vidner til drukneulykke, selvmord, abort, social nød

Mia og Johannes Jensen og deres tre døtre bor i Skjern. Forældrene, der her sidder med den yngste datter, Debora, der blev født i juni, fortæller, at familiens hverdag som kristne er præget af glæde, frihed og tryghed.

og en utryk ånde verden. "Vi stoler på, at vi er i Guds hænder, uanset hvad der sker. Det giver en tryghed og hvile under alle forhold. I Grønland har vi erfaret, at Gud bærer, når det virkelig brænder på, og vi stoler på, at han også bærer på en almindelig mandag i Skjern," fortæller ægteparret.

Hvor tjener vi Gud bedst?
På terrassen står en olielampe, der har særlig betydning for familien. De fik den af en god ven i Grønland, der pludselig døde af en blodprop. "Olielampen minder os om nogle mennesker, vi har været i tæt berøring med. Og den minder os om lignel-

at ægteparret forsøger at have et evighedsperspektiv på deres hverdag, livsstil og prioriteringer. "Uden evighedsperspektiv handler livet bare om at få mest muligt ud af det og tænke på, hvad man har 'ret' til. Det bliver jeg-fikseret og får en kortsynet og skæv vinkel. Vi skal ikke bare tænke på at realisere os selv og sikre mest muligt til os selv, men prøve at være noget for andre," siger Johannes Jensen. Der må prioriteres, forklarer han. For det, som man bruger tid på, præger en. For eksempel mediernes dagsorden. "Derfor er det vigtigt, at vi bliver fyldt på af Guds ord og er med i menighedens fællesskab. Gud vil så gerne vise os, at han er vores far, der elsker os," siger Johannes Jensen. "Men vi har ofte så travlt med alt muligt andet, så vi glemmer evighedsperspektivet og overser hans gaver og velsignelser i hverdagen." "Vi må huske, at når alt kommer til alt, er det vigtigste at være Guds barn for evigt."

sen om de ti brudepiger, der viser, hvor vigtigt det er at have rigeligt med olie på sin lampe hele livet igennem, så man altid er rede. Vi beder derfor også for de mennesker, der bor omkring os og over os i at være åbne og tilgængelige," forklarer Johannes Jensen. Familien trives i Skjern. De er engageret i LM-kirken, har gode naboer, venner og skole. De forsøger at stille sig til rådighed, hvor de er. Samtidig ønsker de ikke at

være for bundet til deres nuværende område og bolig. De ønsker først og fremmest at være, hvor Gud vil have dem. **Vigtige prioriteringer**
Det hænger sammen med,

LS-NYT ►

Landsstyremødet (LS) den 20-21. september. Ved generalsekretær Søren Skovgaard Sørensen

Forberedelse af Landsgeneralforsamling

Hovedtemaerne på Landsgeneralforsamlingen i oktober bliver det, vi klder "forandring for at bevare". Herunder ligger drøftelse om rekruttering af unge forkyndere i LM. Vi har desuden temaerne fra Rådsmøde på dagsordenen: profet- og evangelistnådegaverne og medvandring. Vi får besøg af familiekonsulent Kristian Andersen, som vil fortælle om LM's nye familiearbejde.

Besøg af kommunikationsleder og Musikafdelingen

Musikbestyrelsen fortalte om de geografiske forskelle på, hvilken plads musikken har i LM, og om vigtigheden af at huske, at sangvalget også er en åndelig ledelse. Færre børn og unge går til musikundervisning. Det betyder mindre rekrut-

tering af nye musikfolk rundt omkring. Christian Engmark rejser gerne rundt for at opmuntre til at udvikle, men også til at bruge det, man kan. Perfekthedskulturen spiller desværre også ind i LM. Nicklas Lautrup-Meiner er tilbage som kommunikationsleder efter syv måneders forældreorlov. Stor tak til medarbejderne, som har gjort et flot stykke arbejde i perioden. Efter Landsmøde 2020 arbejder kommunikationslederen på at tilpasse *Tro & Missions* og hjemmesidens design.

Sunde fællesskaber og menneskelige værdier i LM

Det åndelige fællesskab kan aldrig få for meget Gud, men det kan have for lidt plads til det sårbare menneske. Grundlæggende handler det om, at vi aktivt ser og lytter til hinanden. LS havde en drøftelse med udgangspunkt i følgende to menneskelige kerneværdier:

- Ikke rigtige, men sunde fællesskaber, hvor der er menneskeligt højt til loftet med plads til det uperfekte liv, og hvor man ser og lytter til hinanden.
- Troens fællesskab, der er "virkosom i kærlighed" (Gal 5,6). Salme 8 afslører, at vi er værdifuldt skabt i Guds billede, og at vi har en menneskelig værdi, som vokser i et åbent og

opmærksomt fællesskab med andre mennesker. Vi er skabt kun lidt ringere end Gud. Ved Lærerådsmødet i marts begyndte denne drøftelse under punktet: Generalsekretærens udsigtspost: "Sårbarhedens styrke". LS arbejder videre med, hvordan vi som tilgivne syndere og forskellige mennesketyper kan vise hinanden kærlighed. Vi skal modarbejde, at vi er på én måde i missionshuset og på en anden måde i hjemmet. Vi kan blive for "overåndelige" i det kristne fællesskab. Lad os være åbne i samtalen om, hvilken stemning og kultur vi skaber i missionshuset. Lad os ligne Jesus, som interesserede sig for hele mennesket. LS ser et behov for at styrke det personlige vidnesbyrd.

International Mission: evangelisation blandt muslimer

LS vil stille økonomisk garanti for et nyt evangelisationsprojekt i området omkring Nyakipande i Tanzania. Måske kan dette projekt fra Soma Biblia på sigt bane vej for en egentlig LM-indsats – også af diakonal karakter – blandt muslimer i området. Men det afhænger naturligvis af de økonomiske og mandskabsmæssige resurser. LS blev desuden orienteret om udviklingen omkring rekruttering af nye missionærer. Endnu kan vi ikke offentliggøre nogle navne, men håber på det nærmere sig.

SØREN STRØMME EHLERS ►► Det er befriende, at Luthersk Mission ikke er bange for at sige højt, at formålet med deres missionsindsats er at omvende mennesker til Kristus

LM siger mission med stort M

Søren Strømme Ehlers har skrevet speciale om LM's internationale mission gennem 100 år. Det tydelige fokus på, at mennesker skal komme til tro, vakte hans nysgerrighed

AF ROLF W. JØRGENSEN

"I en tid hvor det næsten kan være tys-tys at tale om mission med henblik på at omvende mennesker til Kristus, er det befriende, at Luthersk Mission (LM) ikke er bange for at sige højt, at det er selve formålet med deres missionsindsats," siger Søren Strømme Ehlers, der netop er blevet teolog på baggrund af et speciale om LM's missionshistorie i perioden 1911-2019. Han er kirkeligt set rundet af Indre Mission og folkekirken.

Faktisk var det selve tydeligheden om formålet med missionsindsatsen, der vakte nysgerrigheden hos 31-årige Søren Ehlers, fordi LM's missionssyn i nogen grad adskiller sig fra visse andre missionsselskaber, hvis missionssyn har forandret sig fra at fokusere på omvendelse til at handle om udvikling og dialog.

Som barn og helt ung opfattede han mission som "noget diffust noget i Afrika". Det var først, da han flyttede til København og fik tilknytning til Luthersk Missions Ungdom (LMU), at han fandt ud af, at LM havde virkelig mange missionærer i forhold til organisationens størrelse.

"I løbet af mit teologistudium blev missionshistorie på en måde den røde tråd, og jeg fik lyst til at kigge på LM's missionspraksis, fordi det klassiske missionssyn er intakt og har været konstant siden begyndelsen."

"Når LM siger mission, så er det med stort M. Der følger også andre ting med, som er udtryk for kærlighed til de mennesker, man vil nå med evangeliet, for eksempel skoler, sundhedsklinikker og konkret fysisk hjælpearbejde, men formålet er intakt, og det er dejligt, at det ikke er ændret siden begyndelsen af forrige århundrede," mener den nyslåede teolog, der for tiden er i virksomhedspraktik hos Dansk Europamission.

Der er naturligvis andre missionsselskaber i Danmark, som ligger på linje med LM, mens andre har

LM har haft missionsarbejde i Tanzania i over 100 år. Her kører en af missionærerne over en bro over Ulangafloeden i 1960.

bevæget sig. Søren Ehlers siger:

"Det er mit indtryk, at der generelt har været en bevægelse hen mod, at mission er lig med udviklingsarbejde, mens decideret evangeliserende arbejde er trådt i baggrunden. I disse år er det spændende at følge med i, om den kløft, der er mellem det udviklende og det evangeliserende syn, bliver større, eller om der bliver en tilbagevenden til det oprindelige syn med fokus på at fortælle evangeliet."

Bevidst syn på mission
På spørgsmålet om, hvordan det kan være, at LM's missionssyn er intakt, mens andres er ændret, understreger Søren Ehlers indledningsvis, at han ikke specifikt har forholdt sig til det i sit speciale. Men han har alligevel en formodning:

"I løbet af 1960-70'erne tog LM diskussionen med Kirkernes Verdensråd, Dansk Missionsråd og andre mere liberale organisationer. Det blev til et opgør med en retning, og LM offentliggjorde, hvad bevægelsen ønskede at stå for, og hvordan den adskilte sig fra nog-

le andre. Det er nok noget af det vigtigste i forhold til at bevare missionssynet."

Når det gælder op- og nedgangen i antallet af udsendte missionærer og synet på mission, er Søren forsigtig med at sætte ord på eventuelle årsagssammenhænge.

"Men jeg kan da principielt godt gætte på, at hvis forkyndelsen har fået mindre fokus på mission, og det i det hele taget er noget, man har talt mindre om de sidste tyve år, så kan det være en del af forklaringen – også selv om det ikke er min opfattelse, at LM's formelle syn på mission har ændret sig. Samtidig kan man vel heller ikke afvise, at LM'ernes private engagement er ændret."

Kæmpe forskelle over tid
Fokus i Søren Ehlers' undersøgelser har imidlertid ligget mere på det praktiske arbejde. Helt overordnet konkluderer han, at LM's missionsarbejde har ændret praksis gennem de godt 100 år, og at det praktiske altid har været defineret af de situationer og omstændigheder, der bød sig lokalt.

"I dag er der kæmpe forskel på hvordan man arbejder i Tanzania og i Cambodja. Det ene sted har LM været i over 100 år – det andet under 20."

"Da LM begyndte i Tanzania var der så få kristne og så lidt struktur, at det ville have været absurd at lægge en strategi for, hvordan man skulle gøre – for slet ikke at tale om at have en plan for, hvordan man kommer ud af det igen," siger han og supplerer med oplysningen om, at LM allerede ved påbegyndelsen af arbejdet i Cambodja gennemtænkte, hvordan det på et tidspunkt skal ophøre igen.

"Man har lært af erfaringerne fra 'de gamle' lande, og at det med at komme ud igen ikke er noget, man gør fra den ene dag til den anden – og at det kan gøres mere eller mindre elegant. Samtidig skal man heller ikke være blind for, at de grundlæggende strukturer og forudsætninger for missionsarbejde er fundamentalt anderledes i dag. Da de første tog til Tanzania, kunne de hverken maile hjem eller tage flyveren på ferie. Der gik mange år med

►► Der er ikke noget forkert i at søge folk med bestemte kvalifikationer, men vi kan alle lade os udfordre af de gamles villighed til at lade sig bruge, hvor behovet var

Søren Strømme Ehlers

at bygge og forstå og lære. Og selv om man stadig skal forstå og lære, når man rejser til Cambodja, er mange ting nærmest på plads fra begyndelsen," reflekterer Søren Ehlers.

Hvor missionærerne i de første mange årtier skulle være meget robuste og selv kunne træffe mange og til tider vidtrækkende beslutninger, har moderne kommunikationsmidler i løbet af de sidste tyve år medvirket til en centralisering af sty-

"Jeg fik lyst til at kigge på LM's missionspraksis, fordi det klassiske missionssyn er intakt og har været konstant siden begyndelsen," siger Søren Strømme Ehlers.

ringen. I dag har LM strategier for, hvad der skal gøres, og missionærerne har mulighed for at tale med missionskonsulenterne i Hillerød på daglig basis, hvis der er behov for at drøfte noget.

"Det er et aspekt af udviklingen, at afstand og tidsperspektiv har ændret sig. Som udsendt i de første årtier gav det ikke mening at være udsendt tre-fire år – mens det ikke er ualmindeligt nu. Det kan betyde noget i forhold til det lange, seje træk, samtidig med at opgaverne nok også er mere specialiserede i dag, hvilket måske kalder mere på specielle kompetencer, end tidligere," siger Søren Ehlers og fortsætter:

"Rekruttering af missionærer i dag er anderledes end før. Det er med annoncer, beskrevne opgaver, og hvad man kan forvente som udsendt. Før kom folk og meldte sig, og så fik de at vide, hvor de skulle hen. Det var mere: 'Her er jeg, hvad kan I bruge mig til?'"

"Ikke fordi der er noget forkert i at søge folk med bestemte kvalifikationer, men vi kan alle lade os insperere af de gamles villighed til at lade sig bruge, hvor behovet var," understreger Søren Ehlers, der gerne vil bruge sin uddannelse til at arbejde med mission på en eller anden måde.

ARKIVFOTO

MATILDE HAAHR OLESEN ►► Jeg har mærket Guds omsorg og englevagt og har virkelig følt mig båret af Gud som en ekstra varme indeni

Det behøver ikke være perfekt hver gang

For en 21-årig volontør fra Videbæk blev klavereleverne i Cambodja en hjælp til at gøre op med præstationskulturen i sit eget og elevernes liv

AF KARIN BORUP RAVNBORG

"Teacher Matilde" eller "Miss Haahr".

Sidste skoleår var Matilde Haahr Olesen udsendt som volontør for LM i Cambodja. Her underviste hun blandt andet khmerbørn i klaver på en engelsksproget kristen privatskole i Phnom Penh og var hjælpelærer i de mindste klasser i matematik og engelsk.

LM har ikke tidligere haft volontører på skolen, og det var utrolig spændende, men samtidig noget af en mundfuld siger den 21-årige vestjyde fra Videbæk. Klaverundervisningen foregik på engelsk, og det krævede rigtig meget af hende at undervise på et andet sprog.

"Jeg havde forberedt mig på dansk og oversat det til engelsk. Nogle ting var også nødvendige at få oversat til khmer, for eksempel 'Tænd klaveret' og 'Sluk klaveret'. Desuden sad der 12 elever ad gangen ved syv klaverer, som de delte to og to i et meget lille lokale i 35 graders varme. Nogle af pigerne sad med fingrene i ørerne for at holde larmen ud. Så der skulle man som lærer

►► Jeg skulle lære at vise min kristne tro gennem den måde, jeg var på, frem for at fortælle om det. Det betød for eksempel, at jeg skulle være ekstra omsorgsfuld over for dem, som var særligt udfordret, eller dem, som var nogle rødder, og derigennem vise Guds kærlighed til dem

Matilde Haahr Olesen

Matilde Haahr Olesen var volontør på den kristne privatskole "Grow in Wisdom" i Phnom Penh i Cambodja i skoleåret 2018-2019. Her er hun sammen med sine klaverelever.

lige holde hovedet koldt og ikke lade udfordringerne stige sig til hovedet," fortæller hun.

Omsorg frem for hård disciplin
Det overraskede hende, at det at opdrage børn i Cambodja var så anderledes end herhjemme.

"Børnene var fra hjem, hvor forældrene havde råd til at betale for deres skolegang og derfor gik meget op i, at de lærte noget. Der var eksamener tre gange om året helt ned til de mindste klasser, og desuden var der en meget stram disciplin."

I Cambodja opdrager man børn ved at slå dem, og derfor oplevede hun, at det var svært at sætte sig i respekt som lærer, når hun irretesatte eleverne med ord. Men gennem nærvær og omsorg fik hun mulighed for at komme tæt på dem. I de små klasser skulle hun være der for børnene og hjælpe dem med de opgaver, de fik af læreren. Der var ofte børn med særlige udfordringer. En af dem, der knyttede sig specielt til hende, var en lille femårig dreng i børnehaveklassen,

fortæller Matilde.
"Han savnede sine forældre og havde ofte nogle enorme vredesudbrud, hvor han begyndte at græde og skrigte, stampe i jorden, slå og sparke. I starten var det stort set hver dag. Men jeg prøvede at hjælpe ham, og han blev hurtigt tryk ved mig, og efterhånden blev hans udbrud sjældnere og sjældnere. Det var skønt, at jeg kunne få lov til at være der for ham og vise ham omsorg."

Selv om hun var på en kristen skole, blev det kristne budskab ikke direkte forkyndt for eleverne. Men alle lærerne var kristne, fortæller Matilde, og det kristne menneskesyn var meget tydeligt på den måde, at der ikke blev gjort forskel på, om børnene kom fra rige eller fattige familier. Alle skulle have en lige chance.

"For mig blev det meget tydeligt, at jeg skulle lære at vise min kristne tro gennem den måde, jeg var på, frem for at fortælle om den. Det betød for eksempel, at jeg skulle være ekstra omsorgsfuld over for dem, som var særligt udfordret, eller dem, som var nogle rødder, og

derigennem vise Guds kærlighed til dem."

Det er okay at spille forkert
Hun fik også lov til at skabe et frirum for de syv- til otteårige piger, hun underviste i klaver.

"Mange piger i Cambodja går i skole fra 8-16 hver dag for engang at få en uddannelse og senere et arbejde, så de kan forsørge deres familie. De bliver pacet frem af deres forældre og samfundets forventninger til dem. Derfor var de meget ambitiøse og perfektionistiske. Hvis jeg bad dem om at spille noget, uden at de kunne det fejlfrit, gik de nærmest helt i baglås. De var vant til, at læreren så på dem med hårde og bedømmende øjne."

"Jeg sagde til dem: 'Du behøver ikke gøre det perfekt hver gang. Det er okay at spille forkert. Du lærer lige så meget af at lave en fejl!' Jeg sagde også, at de ikke fik karakterer i mit fag. Det var mere vigtigt for mig, at der var plads til at lære."

Den erkendelse blev en øjenåbner for klaverpigerne – og også for den unge volontør selv, fortæller hun.

►► At komme til et samfund, hvor du ikke kender deres sprog, og der er meget, du ikke forstår, tvinger dig til at acceptere, at du ikke kan gøre alting perfekt

Matilde Haahr Olesen

"Jeg er også meget perfektionistisk af natur, så det at sige til pigerne, at det var okay ikke at skulle lære alting til perfektion, gjorde også noget ved mig. At komme til et samfund, hvor du ikke kender deres sprog, og der er meget, du ikke forstår, tvinger dig til at acceptere, at du ikke kan gøre alting perfekt. Og i forhold til min

tro betyder det noget, at jeg ved, jeg har et evighedsperspektiv – at jeg ikke behøver være perfekt, for det er der en, der allerede har været for mig."

Mærkede Guds englevagt

I løbet af det år, hun var i Cambodja, har Matilde på mange områder oplevet "at være på dybt vand", som hun selv udtrykker det, både når det gælder sprog, kultur og navigation i den kaotiske trafik i storbyen. Men hele tiden har hun mærket Guds omsorg og englevagt.

"Jeg har virkelig følt mig båret af Gud som en ekstra varme indeni. Vi kom aldrig ud for nogle voldsomme oplevelser i trafikken. Samtidig oplevede jeg, at hvis det engang imellem var udfordrende socialt på grund af kulturforskelle, fik jeg alligevel overskud til at hænge ud med khmererne og få noget virkelig hyggeligt ud af det. Og når jeg savnede dem derhjemme, var det rart at vide, at de bad for mig hjemme i min menighed."

Volontørtiden har givet hende mod på at kaste sig ud i flere nye ting herhjemme i Danmark. Lige nu går hun på LMH i Hillerød, og også her oplever hun udfordringer, som for eksempel at spille med i skolens lovsangsband.

"I min menighed spillede jeg som pianist alene og skulle sørge for at spille fyldigt, så menigheden kunne synge til. Nu skal jeg øve mig i at spille sammen med andre – hvor enkelt, hvor når, og hvilke lyde jeg skal spille på klaveret, hvor når jeg skal give de andre instrumenter plads og så videre. Det er en stor og god udfordring."

Men, slutter hun – lidt i stil med den folkekære børnefigur Pippi Langstrømpe: "Jeg ved, at jeg har prøvet noget, der var endnu sværere, så det kan jeg godt!"

Støt missionsarbejdet i Cambodja

Send en gave mærket "Cambodja" til:
Bankoverførsel: 2230-0726496390, MobilePay: 66288

TEMA | MISSIONÆRLIV

LISA CHRISTENSEN ►► De cambodjanske børn lever meget anderledes end os, og de er bange for onde ånder. For eksempel tør de ikke lege gemmeleg om aftenen

Skolen er børnenes tredje kultur

Missionærbørnene Lisa og Johannes Christensen er hverken cambodjanere eller danskere

AF KAJA LAUTERBACH

"Vi er både-og og hverken-enten-eller."

Sådan sang børn fra Vesterbro Ungdomsgård om at leve med et ben i to kulturer. For dem er det årene, hvor man ikke rigtig ved, om man er barn eller voksen.

Men det er også noget, missionærbørnene Lisa og Johannes Christensen, der bor i Phnom Penh i Cambodja kender til – og for dem handler det om, hvilken kultur de tilhører.

"Jeg vil ikke sige, at jeg er khmer, men jeg er heller ikke rigtig dansker. Jeg tror, jeg er noget tredje, som jeg ikke ved, hvad hedder," siger Lisa, der er knap 11 år.

12-årige Johannes tilføjer, at han nærmest ikke har noget med khmerkulturen at gøre og heller ikke med dansk kultur – bortset fra min mor og far," siger han.

"Men jeg bruger det meste af min tid i skolen, som er en blanding af folk fra mange forskellige lande, så hvis du

Efter skoletid leger Lisa Christensen ofte med nabobørnene på vejen i Phnom Penh.

kan sætte et navn på det, så er det min kultur."

International skole
Skolen, som Johannes taler om, er den kristne internationale skole Hope School, hvor Lisa går i femte klasse, og Johannes går i syvende. Den har en afdeling i både Phnom Penh og Siem Reap, og både lærere og elever er fra mange lande. Alle skolesøgende børn af Luthersk Missions missionærer går her.

Her har de stort set de

samme skolefag som i en dansk skole, og ud over det får missionærbørnene danskundervisning af en volontør, som LM har sendt til Cambodja.

Det er dog kun to timer om ugen, så Lisa tror godt, det kan blive lidt svært at finde ind i en dansk skole igen, når familien engang flytter tilbage til Danmark.

Mangler ikke noget
Lisa og Johannes flyttede til Cambodja i 2015 sammen med deres forældre, Andrea

og Brian Christensen, der arbejder med undervisning og studentermission.

Begge børn kan rigtig godt lide at bo i Cambodja.

"Her er alt, hvad jeg skal bruge for at kunne leve. Her er aldrig for koldt. Nogle gange er det lidt for varmt, men så bliver jeg bare inde og læser," siger Johannes.

"Jeg tror, jeg kunne trives alle steder, hvor der er en basketballkurv og et bibliotek."

Men han har alligevel ikke lyst til at skulle flytte til

Danmark og starte forfra i en ny skole.

Lisa fortæller, at hun næsten ikke kunne tro rigtigt på det, da hendes forældre fortalte, at de skulle flytte til Cambodja.

"Jeg var rigtig spændt på det og vidste ikke helt, om jeg ville være med til det," siger hun.

Men samtidig syntes hun, at det var fedt at få chancen for at opleve noget, mange ikke kommer til.

Som Lisa husker skolen i Danmark, legede alle i klassen med hinanden. Det savner hun.

"Vi var blevet så mange i den klasse, jeg gik i sidste år, at den er blevet delt, og mange af mine venner kom i den anden klasse," siger hun.

"I den nye klasse holder engelsksprogede og koreanere sig lidt hver for sig, og det kan være svært at komme ind i en gruppe."

Men hun har ikke heller lyst til at flytte skole igen – selv om hun egentlig også gerne ville være blevet i Danmark, da familien var på

orlov i sommer.

Leg med børn på vejen
Johannes spiller på skolens basketball-hold, hvor han træner to gange om ugen – og også ofte spiller kamp mod andre skoler.

Ud over det er han ikke særlig ofte sammen med venner efter skoletid.

"Når jeg kommer hjem, læser jeg i en bog eller går ud på vejen og spiller basketball med mig selv eller med Lisa," siger han.

Lisa går til gymnastik efter skoletid og også nogle gange til aktiviteter, som skolen står for. Og så leger hun med nabobørnene.

"De lever meget anderledes end os, og de er bange for onde ånder. For eksempel tør de ikke lege gemmeleg om aftenen," siger hun.

"Jeg er også sammen med vores hushjælp, der bor i gæsteværelset. Hun er 22 år og er blevet ligesom en storesøster. Hun vasker op og laver mad, men når hun har fri, laver jeg nogle gange aftensmad."

Jeg kunne ikke forestille mig noget bedre

At rejse ud som missionær er den hårdeste, sværeste og mest fantastiske beslutning, Dina B. Jacobsen har taget

"Mit arbejde er sygepleje og mission hånd i hånd. Jeg kan ikke forestille mig noget bedre," siger Dina Burgdorf Jacobsen.

Siden 2012 har hun og hendes familie boet i Cambodja. De bor i Siem Reap i den nordlige del af landet, og Dina har sammen med lokale startet et sundhedsarbejde op i Fjendeskoven nord for byen.

Dina definerer arbejdet i klinikken i Fjendeskoven som primær sygepleje, og det eneste sundhedstilbud for de fleste.

"Det er helt vildt interessant, og jeg håber, at det også kan lede til, at de lærer Jesus at kende som deres frelser," siger hun.

Hun peger på, at behovet for hjælp er umætteligt i Cambodja, men tilføjer, at

det er virkelig vigtigt, at mission og diakoni går hånd i hånd.

"Indimellem er der nemlig mennesker, der er så alvorligt syge, at vi ikke kan hjælpe. Aids-syge for eksempel. Men så kan vi give dem noget stort og bedre: et håb om evigt liv i Himlen."

LM driver også nogle kollegier i byen, og i kraft af sin sygeplejerskeuddannelse hjælper Dina med sygeplejefaglige ting her.

"Her har jeg oplevet, at arbejdet i Fjendeskoven er en stor hjælp. Mange studerende kommer fra lignende kår, og jeg har fået en forståelse for deres baggrund."

Guds kald og eventyrlyst
Dina slår fast, at beslutningen om at rejse til Cambodja var den hårdeste, bedste,

Dina Burgdorf Jacobsen arbejder på klinikken i Fjendeskoven sammen med en af de lokale sundhedsassistenter.

sværeste og mest fantastiske beslutning, de har taget som familie.

Rent praktisk var det hårdt at pakke et helt liv og tre små børn ned. Der var mange bekymringer og brug for både en god portion

eventyrlyst og for at holde fast i bevidstheden om, at Gud havde kaldet dem, fortæller hun.

"Det var også virkelig svært at lande i Cambodja, men efter en uge med jetlag, hjemlængsel og skuffelse

over, at Gud ikke bare lod det hele gå glat, fik vi fred i, at vi var, hvor vi skulle være."

Fordele og afsavn

I løbet af tiden i Siem Reap er familien Jacobsen blevet udvidet med endnu to børn. En af de store fordele ved missionærlivet som småbørnsfamilie er, at man på nogle punkter kan sætte tempoet ned. En hushjælp klarer meget af det praktiske, og det giver forældrene mere overskud, forklarer Dina.

"Modsat er det et afsavn at være væk fra familie, og vores børn møder virkelig store udskiftninger af venner og lærere."

Hvert år sender LM to volontører til Siem Reap, og det er virkelig positivt, mener Dina.

"Vores børn får simpelthen

så meget i den relation, og der er 10-15 unge mennesker i Danmark, som de har fælles historie med. Børnene er også helt tydelige om, at de ikke ville være livet i Cambodja foruden."

I Guds hænder

En årrække væk fra det danske arbejdsmarked kan godt åbne for nogle spørgsmål om, hvordan man finder ind i det igen. Men det bekymrer ikke Dina.

"Jeg lægger det i Guds hænder på samme måde, som jeg gjorde, da vi rejste ud," siger hun.

"Selvfølgelig er nogle ting nok lidt rustne, men jeg har fået så mange unikke erfaringer og udfordringer til at tænke kreativt og arbejde selvstændigt, og det skal nok komme mig til gode." kl

TEMA

JAN SOLGAARD ►► Som missionær er det vigtigt, at man kan tilpasse sig. Man må ”lege med dem, der er der” – ligesom børnene

Et særligt fællesskab, der holder

Kirsten og Jan Solgaard var LM-missionærer i Sumbawanga i Tanzania i 90’erne. De har erfaret, at de andre missionærer på stedet blev deres kolleger, venner og familie på én gang – på godt og ondt

AF ROLF W. JØRGENSEN

For 25 år siden rejste Kirsten og Jan Solgaard til Tanzania med deres to børn på et og tre år. De skulle være missionærer og var indstillet på at være det i lang tid. Hun kom oprindeligt fra Holstebro, og han fra Jelling. I dag er adressen på en fredelig villavej i Løsning.

Første stop efter landingen i Dar es Salaam var byen Morogoro, hvor de gik på sprogskole sammen med cirka 50 andre i fire måneder. Derefter gik turen til Mpanda i det vestlige Tanzania, hvor de havde et par måneder sammen med det par, de skulle afløse.

”Om man så kan swahili efter fire måneder?” spørger Jan og svarer ironisk: ”Ja, da!”

”Jeg kunne i hvert fald ikke, men det er det bedste at bruge dér. Vi og en nordmand var de eneste hvide, og resten talte stort set kun swahili. Og det var jo meningen, at vi skulle være evangeliserende missionærer i et område på størrelse med Jylland,” fortæller Jan Solgaard, der oprindeligt er uddannet landmand.

Swahili-brokker og Jesusfilm
Hvad gør man så, når sprogkundskaberne ikke synes at strække til? Jan forklarer:

”Man makker noget sammen og får nogen til at rette på det, så man kan fortælle evangeliet. Og så viser man Jesus-film om aftenen, når mørket er faldet på.”

”Vi begyndte også ret hurtigt at bruge et kursusmateriale med teologisk undervisning, hvor man læser sammen og taler om indholdet, og der kunne vi finde mange gode sætninger. Og heldigvis er tanzanierne meget høflige, overbærende og tålmodige, så de rettede ikke så meget på os, og det er jeg taknemmelig for. Jeg er ikke sprogekspert og bliver det aldrig, men der var ikke andet at gøre, end at klø på.”

Kirsten husker dog, at Jan syntes, det var svært.

Kirsten og Jan Solgaard var missionærer i Tanzania, men måtte rejse hjem på grund af Kirstens begyndende sclerose. De oplevede et helt særligt sammenhold med de øvrige missionærer, selv om det også kunne være udfordrende at få fællesskabet til at fungere.

Hun var mest hjemme med børnene, men lavede også håndarbejde og holdt andagt med kvinderne i kirken.

”Jeg var faktisk ikke så pjattet med det, og sådan var det egentlig med flere af de opgaver, jeg overtog. Tanzanierne var vant til at vores forgængere kunne ordne en masse, fordi de var sprogligt og kulturelt velkørende,” fortæller Kirsten Solgaard, der har en baggrund som sygeplejerske.

”Det bedste var nok bibelstudierne hjemme hos os med unge voksne. Der kom 10-12 stykker, og vi sang, bad, læste og talte sammen. Det var der, folk delte tro og liv og var åbne.”

Radiokommunikation og børnepasning
En anden af Kirstens opgaver var at holde den daglige radiokontakt med andre missionærer i landet. Der var helt faste rutiner med kommunikation.

”Hver dag klokken 9 skulle vi være på for at tale med nogle, og om eftermiddagen talte vi med nogle andre. Det var ikke hver dag, der nødvendigvis skulle videregives eller modtages specifik information om arbejdet, men det var vigtigt for at holde kommunikationen levende, for dengang var der ikke internet,” siger Kirsten, hvis hovedopgave dog var børnene.

”Der var hverken børne-

FOTO: ROLF W. JØRGENSEN

have eller vuggestue, så jeg prøvede at tænke lidt pædagogisk og lave forskellige ting med dem, for eksempel lege, male, spille spil og læse børnebøger.”

I anden periode blev det sjovt og effektivt
Efter to et halvt år i Mpanda tog familien til Danmark på orlov. I den periode fik Kirsten diagnosen sclerose, hvilket betød, at deres udrejse blev forsinket, og at næste periode i Tanzania dels blev forkortet og dels blev deres sidste. Dermed blev tiden som missionærer ikke nær så langvarig, som familien havde forventet fra begyndelsen.

Kirsten indskyder: ”Det er noget af det, der har været svært – og stadig betyder noget. Vi havde regnet med at skulle være der i flere år, men valgte at rejse hjem på grund af min sygdom. Det er sket for flere, men hvorfor skulle det være sådan? Det har været med til at forme os til det, vi er i dag. Det er Gud, der kalder – og når han stopper det, så er

►► Hvis jeg blev stik-
tosset, skulle jeg
jo se de samme
mennesker i øj-
nene næste dag.
Derfor måtte jeg i
nogle tilfælde lære
at leve med de for-
hold der var – det
andet var noget
bøvl

Jan Solgaard

det det, han gør. Men vi sidder stadig med spørgsmålet. Vi troede, vi skulle gøre noget mere, og det var først i anden periode, at det faktisk begyndte at blive rigtigt sjovt og effektivt.”

Efter orloven rykkede familien et par hundrede kilometer mod syd til Sumbawanga, hvor der var fire-fem andre danske familier, nogle volontører og en dansk skole

til børnene.
”Meget blev anderledes dér – ikke mindst fordi vi fik kolleger tæt på, som vi kunne gøre noget sammen med. Til gengæld var vi ikke så kendte i bybilledet i Sumbawanga. Det var noget anderledes i forhold til Mpanda, hvor vi havde mange personlige kontakter og folk kendte os.”

Jan blev koordinator for teologisk fjernundervisning, som der var stor efterspørgsel på. Så selv om der blev færre personlige kontakter, var arbejdet meget meningsfyldt.

”I Sumbawanga havde vi det til fælles med de andre kolleger, at vi var langt hjemmefra, og at vi havde taget en udfordring på os, som krævede alle vores kræfter og vores fantasi. Nogle stod for byggeri, en anden var bibelskolelærer, og atter andre rejste meget rundt i distriktet, men vi kunne følge med i hinandens opgaver og få sparring af hinanden,” husker Kirsten.

Det nære samarbejde i en

fremmed kultur skabte også et helt særligt sammenhold, som til dels er intakt her 25 år efter, hvor familierne fra dengang stadig mødes mindst en gang om året.

”Det særlige ved fællesskabet i Tanzania var også, at det ikke var et spørgsmål, hvem man skulle være sammen med, eller om de var mærkelige eller ej. Vi har nok alle oplevet at sige til os selv, at det her bliver en udfordring. Men det var det, der var, og det skulle vi finde ud af at trives i. Derfor er det vigtigt, at man kan tilpasse sig. Man må ’lege med dem’, der er der – ligesom børnene,” siger Jan, og Kirsten tager tråden op:

”Det bliver kolleger, venner og familie på én gang, og hvis man vil have noget anderledes, må man selv bringe det frem. Og når vi mødes, er der også det særlige ved fællesskabet, at vi tilsammen har nogle unikke kompetencer, referencer og erfaringer.”

Ser tilbage med taknemmelighed
Når de samme få mennesker med vidt forskellig baggrund skal få tingene til at fungere, vil der naturligvis komme uenigheder.

”Vi har heldigvis ikke oplevet åbne konflikter, men vi har da gået og tygget på nogle ting, som ikke har kørt. Det udfordrer, når man ikke er så mange,” fortæller Kirsten.

Jan supplerer: ”Når der var noget, vi var uenige om, var vi nødt til at sætte os ind i, hvorfor de andre gjorde, som de gjorde. Og hvis jeg blev stiktosset, skulle jeg jo se de samme mennesker i øjnene næste dag. Derfor måtte jeg i nogle tilfælde lære at leve med de forhold, der var – det andet var noget bøvl.”

Helt overordnet ser familien Solgaard tilbage på de seks år med glæde og taknemmelighed.

”Det var en god tid som familie. Det er det, der står tilbage, og det fylder stadig i vores liv. Det var en stor tid, som satte spor – en positiv tid.”

BIRGER REUSS SCHMIDT ►► Det er ikke kun i retfærdiggørelsen, at Gud handler. Han er også den helt afgørende faktor i helliggørelsen

Gud har ikke ”kun” frelst os for at give os evigt liv

At være discipel af Jesus er at følges med ham, følge efter ham og formes af ham

AF BIRGER REUSS SCHMIDT
MENIGHEDSKONSULENT

Den dag, et menneske står for Guds domstol, er der kun én ting der tæller: troen på Jesus!

Det er nemlig alene ved tro på Jesus, at Gud skænker os sin frelse og på grund af Jesus erklærer os retfærdige. Det er Guds gerning for os. Det er i troen på Jesus, vi får del i Jesu retfærdighed som Guds fantastiske gave. Fuldstændig gratis.

At være Jesu discipel er at tro på Jesus. Det er alene ham, der gør forskellen.

Men dermed er alt ikke sagt. For troen på Jesus er ikke bare et pas, man har liggende i skuffen, og som først skal bruges, når man står ved Himlens port.

Nej, troen er noget mere dynamisk. Den er en relation til Jesus, vores korsfæstede og opstandne frelser, som lever i dag og bor ved troen i sine børns hjerter.

Troen forvandler os
”Troen er virksom i kærlighed,” siger Paulus (Gal 5,6). Og Luther formulerer det sådan her: ”Tro er et guddommeligt værk i os, som forvandler og føder os ud af Gud. Den dør den gamle Adam og gør os af hjerte, sind, tanker og alle kræfter til helt andre mennesker. Den bringer Helligånden med sig. Oh, troen er i sit væsen en så levende, skabende, virkende og mægtig ting, at det er umuligt, at den ikke uafslægtigt gør godt.”

Det er det, vi kalder for helliggørelse eller efterfølgelse. At være discipel af Jesus er først og fremmest at følges med ham, men det er også at følge efter ham og at formes af ham, så vi kommer til at ligne Jesus mere og mere.

Troen har konsekvenser
Det er vigtigt at skelne mel-

Birger Reuss Schmidt definerer: Retfærdiggørelsen er en engangsbegivenhed, men den er også startskuddet for helliggørelsen, som er en proces. Helliggørelsen er troens konsekvenser i ens liv her på jorden – det er gode gerninger over for ens medmennesker

lem retfærdiggørelse og helliggørelse.

Retfærdiggørelsen er Guds domshandling i Himlen, hvor han på grund af Jesus ikke bare frikender dig, men dømmes dig lige så retfærdig og fuldkommen som Jesus. Han tilregner dig Jesu retfærdighed. Kristus gælder for dig.

Retfærdiggørelsen er en engangsbegivenhed, men den er også startskuddet for helliggørelsen, som er en proces. Helliggørelsen er troens konsekvenser i dit liv her på jorden. Det er gode gerninger over for dine medmennesker, men vel at mærke ikke gerninger, som du skal bruge til at opnå en fortjeneste hos Gud. Han har nemlig fået, hvad han kræver, da du og Jesus byttede plads over for Gud. Helliggørelse handler om Jesu gerning i dag, hvor han

forvandler dig indefra. Det er Kristus i dig.

Dyb hvile, dynamisk liv
På den baggrund formaner Jesus os: ”Så vær da fuldkomne, som jeres himmelske fader er fuldkommen” (Matt 5,48).

Og Paulus følger op: ”I skal ligne Gud som hans kære børn og vandre i kærlighed, ligesom Kristus elskede os og gav sig selv hen for os som en gave og et offer til Gud, en liflig duft” (Ef 5,1-2).

På den måde bliver livet som kristen på samme tid dyb hvile i evangeliet og et dynamisk liv i efterfølgelse og gode gerninger for vores medmennesker for nu at knytte til ved titlen på Jens Ole Christensens bog om Jesu bjergprædiken *Dyb hvile og dynamisk liv*.

Det er et grundlæggende luthersk lærepunkt, at vi

ikke blander troen og troens frugter sammen. Gør vi det, ender vi nemlig i en gerningskristendom, hvor fokus bliver på det, vi skal gøre, i stedet for på det, som Jesus har gjort for os.

Men det er lige så grundlæggende, at troen sætter frugter eller med andre ord, at retfærdiggørelsen følges af helliggørelse. At det at tro på Jesus også indebærer at følge efter ham.

Liv i kærlighed til andre
Luther gjorde op med den katolske teologi, hvor retfærdiggørelse og helliggørelse flød sammen, men det betød så langt fra, at han smed helliggørelsen ud. Hos Luther vokser helliggørelsen organisk og dynamisk ud af retfærdiggørelsen. Luther kan for eksempel tale om, at når en person bliver kristen, så sætter Gud en helbredelses-

proces i gang i form af troens livsforvandlerende magt.

Livet igennem forkyndte Luther utrætteligt det fuldstændig frie evangelium om Guds retfærdighed som en gave til fortabte syndere. Og samtidig understregede han, at det kristne liv må leves i kærlighed til medmennesket. Det udfoldes blandt andet i hans forklaringer til De ti bud i katekismen og i hans lære om at tjene Gud i kald og stand i dagliglivets ordninger.

Gud former os
I Rom 8,29 siger Paulus, at Gud former os efter sin søns billede. Det betyder, at Gud ønsker, at vi allerede her på jorden langsomt må komme til at ligne Jesus mere og mere. Og den forvandling skaber Gud indefra. Det gør han ved at rette vores blik på Jesus.

”Og alle vi, som med utilsløret ansigt i et spejl skuer Herrens herlighed, forvandles efter det billede, vi skuer, fra herlighed til herlighed, sådan som det sker ved den Herre, som Ånden er” (2 Kor 3,18).

Vi synger om det i *Sange og Salmer* nr. 706: *Herre tal, når vi samles her i det fællesskab, hvor du selv er nær. Lad dit ord synke dybt i os, så det former os til dit billede.*

Det fantastiske er, at det ikke kun er i retfærdiggørelsen, at Gud handler. Han

er også den helt afgørende faktor i helliggørelsen: ”Men ham skyldes det, at I er i Kristus Jesus, som er blevet visdom for os fra Gud, både retfærdighed og helligelse og forløsning, for at ’den, der er stolt, skal være stolt af Herren’” (1 Kor 1,30).

Har vi forkyndt det?
Spørgsmålet er så, hvor gode vi er – og har været – til at få både retfærdiggørelsen og helliggørelsen tydeligt frem i forkyndelsen. Har vi været så bange for at sammenblende de to begreber, at vi i praksis er kommet til at isolere retfærdiggørelsen og glemte at tale om helliggørelse? Og har vi forsømt at hjælpe hinanden i det kristne fællesskab til at leve i efterfølgelse – ikke mindst i praksis?

Det har altid været vanskeligt for den lutherske kirke at finde den rette balance og dynamik mellem retfærdiggørelse og helliggørelse, mellem hvile og kamp. Man har spydigt sagt, at en lutheraner er en person med store ører og små hænder og fødder.

Det er min vurdering, at vi har behov for at tale mere om efterfølgelse både fra prædikestolen og i bibelkredse og samtaler med andre kristne. Gud har ikke ”kun” frelst os for at give os evigt liv, men også for, at vi her på jorden skal følge efter Jesus og ligne ham.

Retfærdiggørelse	Helliggørelse
Engangsbegivenhed	Proces
Domshandling i Himlen	Livet på jorden
Passiv hellighed	Aktiv hellighed
Tilregnet udefra	Indre forvandling
Kristus for dig	Kristus i dig
Jura	Relation
Kristi retfærdighed er din!	Bliv, hvad du allerede er i Kristus!
Forholdet til Gud	Især forholdet til medmennesket

KIRKE ►

MORNINGSTARNEWS.COM ►► Mange kristne i Nepal er bange for at afsløre og tale om deres tro offentligt

Præst skjuler sig efter omvendelseshistorie på internettet

Dødstrusler og frygt for at vende hjem efter en privat video med nepalesisk præst blev offentliggjort

AF NICKLAS LAUTRUP-MEINER

Det har haft store konsekvenser for en nepalesisk præst, at hans omvendelseshistorie mod hans vilje er blevet lagt ud på internettet. Pastor Sukdev Giri og hans familie har modtaget dødstrusler, og præsten har ikke turdet vende hjem, siden videoen, hvor han fortæller sin historie, blev lagt på internettet i midten af august. Hans familie er desuden blevet opsøgt og spurgt, hvor han opholder sig.

Giri fortalte sin historie ved en lukket international samling for kristne mediefolk. Vidnesbyrdet blev optaget og lagt på et lukket forum på internettet, men en kristen kvinde har gjort videoen offentlig tilgængelig på YouTube i midten af august. Siden da er videoen blevet set 750.000 gange, skriver hjemmesiden *mor-*

Som 12-årig hørte Sukdev Giri om Jesu kærlighed og ydmyghed. Det fik ham til at undre sig over, at hinuernes guder gjorde umoralske ting.

ningstarnews.org. Videoen er i dag fjernet.

En ydmyg gud I videoen fortæller den 59-årige Giri, hvordan han som 12-årig besøgte en kirke i Kathmandu, hvor missionærer fra Sri Lanka fortalte om Guds kærlighed og Jesu ydmyghed. "Det var så overvældende. Jeg tænkte på Jesus, der vaskede disciplenes fødder. Kan nogen gud være så ydmyg? Det var svært at sluge," fortalte han i videoen.

Efter denne oplevelse læste han Ny Testamente på tre måneder og prøvede at forstå, om Jesus var som hinduernes guder, siger han og forklarer, at han fandt det mærkeligt, at hinduguderne gjorde umoralske ting. Han spurgte også hindupræsterne om dette, som grinede af ham, fordi han stillede den slags spørgsmål som 12-årig.

Bånd til politikere I videoen fortæller han lidt om, hvad der står om nogle af guderne i hinduernes hellige skrifter. Han fortæller, at de begår seksuelle overgreb på børn og dyr. Præsterne siger, at det er i orden, fordi de er guder, men at mennesker ikke må gøre det samme. Men sådan var Jesus ikke, indså han. Hinduguderne er blevet dramatiseret i tv-serier, men overgrebene, som står omtalt i originalteksterne, er blevet udeladt, fortsæt-

ter han. Videoen har fået mange hadefulde kommentarer, skriver *morningstarnews.org*, og fundamentalistiske hindugrupper med bånd til prominente politiske ledere har også vist interesse i videoen. Kristne er bange Knap 90 procent af Nepal befolkning er hinduer, mens kun lidt over én procent er kristne. Ifølge Nepals forfatning artikel 26 er "enhver handling eller adfærd, der kan bringe andres religion i fare" ulovlig. Ifølge *morningstarnews.org* bliver kristne i stigende grad tiltalt for at bryde denne artikel, hvis de offentligt taler om deres tro. Det betyder, at mange kristne er bange for at afsløre eller tale om deres tro offentligt. Nepal oplever i disse år i stigende grad radikaliseret hinduisme – blandt andet inspireret af mediekanaaler fra nabolandet Indien.

Forslag nedstemt om at gøre abort lovlig i Ecuador

Kristne gjorde fælles front mod lovforslag

Evangelikale og katolikker i Ecuador har gjort fælles front mod et lovforslag om at ændre landets abortlov. Den 17. september blev lovforslaget stemt ned i parlamentet med kun fem stemmer. Lovforslaget skulle gøre abort lovlig ved voldtægt, incest, fostermisdannelse og uautoriseret insemination. Den nuværende lov tillader abort, hvis moderens liv og helbred er i fare, eller hvis en psykisk handicappet kvinde bliver voldtægt. Efter afgørelsen var der sammenstød mellem tilhængere af lovforslaget

og politiet, som brugte tåregas. Fælles modstand Ulovlige aborter resulterede i 15,6 procent mødredødelighed i 2014 i Ecuador, siger tilhængere af lovforslaget, der blev nedstemt i parlamentet. En rettighedsgruppe hævder ifølge *bbc.com*, at hver fjerde graviditet i landet er et resultat af voldtægt. Flere abortforkæmpere siger, at der er en epidemi af voldtægter af piger og graviditeter blandt mindreårige. Parlamentsmedlemmet Pedro Curichumbi hævdede derimod i en debat i fe-

bruar, at det netop ville give mænd grønt lys til at fortsætte med overgrebene, hvis loven blev vedtaget. Både den katolske kirke og flere evangelikale grupper har også modsat sig lovforslaget og opfordrede før afstemningen til en fælles bønnedag. Den indflydelsesrige ærkebiskop i hovedstaden advarede parlamentsmedlemmerne mod at få "blod på hænderne", og evangeliske præster har sat hvide kister med sorte kors på gaden som en modstand mod forslaget. Lovsang og protest Uden for parlamentet de-

monstrerede både grupper, som var imod, og grupper, som var for lovforslaget, mens parlamentsmedlemmerne stemte om forslaget. Da nyheden om, at forslaget var blevet afvist kom, blev det mødt med takkebøn og lovsang, men også med voldsomme protester. Flere parlamentsmedlemmer foreslog ifølge *The Guardian* at voldtægtsbrydere straffes hårdere i stedet for at man åbner op for øget tilgang til abort. Abort er ulovlig i det meste af Sydamerika, men flere lande gør undtagelser ved voldtægt.

Praktisk teologi og nye rammer på Menighedsfakultetet

Synet på kvindelige præster, et nyt byggeri i "100 millioner kroners-klassen" og et akademi for praktisk teologi var nogle af de emner, der blev præsenteret på Menighedsfakultetets (MF) repræsentantskabsmøde den 21. september. Mødet var det første af sin art, siden MF blev lavet om til en forening med et demokratisk valgt repræsentantskab, der vælger bestyrelsen. Det var også det første møde, siden MF's nye samarbejde om uddannelse af bachelorer med norske Fjellhaug International University College. Bestyrelsesformand Jørgen Jørgensen fremlagde tre pejlemærker for praksis omkring synet på kvindelige præster. De inkluderede blandt andet, at man skal respektere forskellige syn på spørgsmålet og anerkende, at både et ja og et nej til kvindelige præster kan være foreneligt med Bibelen. Pejlemærkerne var blevet godkendt af lærerråd og bestyrelse. Planerne om et nybyggeri skrider fremad, men forsinkes af juridiske processer. Med en tredobling af ejendomsskatterne i området, hvor MF ligger i dag, er det dog ønskeligt, at processen går hurtigt. Der arbejdes med forskellige former for finansieringen af byggeriet, som formanden betegner som i "100 millioner kroners-klassen". Et nyt akademi for praktisk teologi blev begrundet i, at MF's studieordning med det nye samarbejde med Fjellhaug har et mindre fokus på praktisk teologi. Den 12. september slog MF derfor dørene op til den første undervisningstime på akademiet, hvor der i dette semester undervises i menighedsforståelse og diakoni.

kl

n/m

**Vi har boligerne
kom med din hverdag**

Aarhus
Studievenlige lejligheder

Lyse og rummelige lejligheder
- 2, 3 eller 4 værelses -
i grønne omgivelser til en fornuftig
pris. Velegnet både til par og som de-
lejlighed - i cykelafstand fra Aarhus
C og de fleste uddannelses-
institutioner.

Tjek ind på vores hjemmeside og få
indtryk af lejlighederne og dem der
bor i dem.

Hejredalsparken.dk
Lejligheder i Aarhus

Esajasskolen søger en uddannet pædagog til vores SFO samt 3 lærere til barselsvikariater

Brænder du for pædagogik og er du nysgerrig på barnet
og optaget af at skabe den bedste hverdag for børnene i
vores SFO, så vil vi rigtig gerne have en ansøgning fra dig
senest den 9. okt. kl. 12

Brænder du for arbejdet med børn og nogle af fagene
dansk, matematik, pigeidræt, musik, engelsk, NT, billed-
kunst, historie, bibliotekstimer og spec.uv. er du måske
skolens kommende lærer fra primo/medio december.
Ansøgningsfrist 20. oktober.

Ansættelse sker efter hhv. overenskomst mellem
Finansministeriet og Lærernes Centraladministration
samt BUPL og Foreningen af Kristne Friskoler.
For øvrige oplysninger kan skoleleder Dan Crillesen
kontaktes på mobil 60610660

Læs begge uddybende opslag på www.esajasskolen.dk

VIL DU HJÆLPE KRISTNE I NORDTANZANIA?

Den Lutherske Kirke i Mara stift har sin egen
ledelse, men resurserne er begrænsede, og der er
mangel på præster og uddannede evangelister.
Luthersk Mission vil gerne sende en missionær,
som kan støtte op om kirkens arbejde.

Dine opgaver kan være evangelisation, under-
visning, støtte til de små menigheder eller evt.
diakonale opgaver.
Stillingen ønskes besat hurtigst muligt.
Læs mere på dlm.dk/job/missionaer

Få mere at vide
Spørgsmål stiles til missionskonsulent Christian
Lund Pedersen / clp@dlm.dk.

Jakobs
**Blomster-
forum**

Farverivej 8, Skjern
97 35 25 21
jakobsblomsterforum.dk

Frederiksborg Apotek

Slotsgade 26, 3400 Hillerød
Tlf. 48 26 56 00
apoteker Troels Ingemann

www.frederiksborg-apotek.dk

Åbent alle dage i året kl. 8-21

En guide til smågrupper

160 sider
99,95 kr.

FLERE FORFATTERE

Hverdag i evan- geliets kraft

– En guide til små-
grupper om at vokse
i Kristus

Denne guide er en hjælp
til smågrupper til at tage
evangeliet om Jesus med
ind i alle livets rum og af-
kroge. I det helt lille fælles-
skab på typisk tre personer
bliver gruppen guidet gen-
nem 16 samlinger, hvor deltagerne både dyk-
ker ned i evangeliet og afdækker de forhold,
som hindrer evangeliets udfoldelse i deres liv.

»De fire evangeliespørgsmål har hjulpet
os til at rette fokus mod Gud først og der-
næst mod os selv.«

Tro & Mission

Lohse | LogosMedia | Credo | Fokal | Kolon | Refleks
Forlagsgruppen Lohse · 75 93 44 55 · info@lohse.dk lohse.dk

- LivogJob er STU uddannelse med bomulighed
- Praktisk og teoretisk undervisning med praktikker
- Kristent værdigrundlag og etik

- Tilgængelighed for alle

Marianne og Jørgen Sulkjær
forstanderpar
Tlf. 5444 1705 www.livogjob.dk

Oberammergau 2020

Tag med til den lille
sydtyske alpeby Ober-
ammergau og oplev Jesu
lidelseshistorie opført af
alle i byen.

Vi arrangerer gruppe-
rejser til Passionsspillet
i Oberammergau, med
efterfølgende ferierejse.

Reserver DIN plads i dag.

Læs mere på www.felixrejser.dk/
oberammergau eller bestil
oversigt på 7592 2022

Følg LM
på Facebook

facebook.com/dlmdk

Aalborg Frimenighed søger ny Præst!

Er du nytænkende og har smittende energi?

Er du en skarp og hverdagsnær formidler med en dyb funderet tro?

Vil du være med til at bevare og videreudvikle en sund menighed?

Brænder du af at lede mennesker til personlig tro på Jesus Kristus?

Så er det dig vi leder efter!

Se mere om jobbet som præst i Aalborg Frimenighed på vores website
www.aafm.dk eller kontakt os på tel. 61221840 for mere information

AALBORG
FRIMENIGHED

HEDEMØLLE • SÆDDING • FRØSTRUPHAVE • DJURSLANDS

TILMELDINGEN ÅBNER
7. OKTOBER 2019 KL. 15

KONFIRMANDKURSUS.DK 2020
28. JUNI - 11. JULI

penta byg a/s
HOVED- OG TALENTPREISER

pentabyg.dk

CHRISTIAN SCHØLER HOLMGAARD ►► Bogen er en god begynderbog med et let forståeligt sprog og et indbydende layout

Godt overblik over Jesus i evangelierne

BOGANMELDELSE
AF CHRISTIAN SCHØLER
HOLMGAARD,
PH.D., ADJUNKT I NT VED
DANSK BIBEL-INSTITUT

Menneskebarn og himmelkonge – Alle Bibelens beretninger om Jesus sidestillet og sat i rækkefølge
Scandinavia 2019

144 sider – 199,- kroner

Denne bog bør nok først og fremmest anses som en studieresurse til *Bibelen på Hverdagsdansk* fra samme forlag. Bogen er flot indbundet og har et flot grafisk udtryk, der hjælper læseren i studiet af teksterne, ved at de forskellige evangelier er trykt med forskellige farver. Et indeks af skriftsteder bagerst gør det desuden nemt at finde en specifik passage fra et af evangelierne. Bogen indledes med en vejledning til, hvordan bo-

gen kan anvendes, og nogle korte indledninger til de fire evangelier. Særligt indledningerne til evangelierne er gode og sætter fokus på hver af evangeliernes særpræg, så læseren er forberedt på forskellene mellem dem. Bogens styrke er først og fremmest, at den serverer alle Bibelens fortællinger om Jesus i en mulig kronologisk rækkefølge, hvilket giver sammenhæng og helhed i det billede, de fire evangelier samlet tegner af Jesus. Bogen gør dog opmærksom på, at den kronologi, der præsenteres, står til diskussion. Dernæst giver bogen også mulighed for at se forskellene mellem evangelisterne ved at sammenligne paralleltekster og opdage, hvilke tekster der er særlige for hver enkelt evangelists portræt af Jesus. Dette kan dog kun gøres på et generelt plan, da bibeloversættelsen gør en detaljeret sammenligning umulig. Til dette formål er den autoriserede

oversættelse bedre. Noget, der undrede mig i læsningen af bagsidetekst og forord, er, hvor meget plads der bliver brugt på at skrive om begivenheder, der findes i Apostlenes Gerninger, som ikke er en del af bogen. Dette giver et indtryk af, at Apostlenes Gerninger skulle have været en del af bogen, men ikke kom med, uden at det dog blev rettet til i beskrivelse og forord. En decideret fejl i bogen er, at kirkefaderen, som er ophav til de forskellige symboler, som er blevet associeret med evangelisterne kaldes Jerome. Han hedder Hieronymus på dansk. Bogen kan anbefales i det omfang, den kan anspore til et dybere studie af, hvordan Jesus beskrives både samlet og hver for sig i evangelierne. Til et sådant studie er bogen en god begynderbog med et let forståeligt sprog og et indbydende layout.

LEDER ►

Sand mission er ord og omsorg

MAN KAN NÆSTEN ikke andet end at blive en smule stolt over den karakteristik, Søren Strømme Ehlers giver af LM's måde at tale om mission på. I artiklen i dette nummer af *Tro & Mission* siger han, at LM ikke er "bange for at sige højt, at det er selve formålet" med missionsarbejdet at omvende mennesker til Kristus. "Ja, hvad ellers?" fristes man til at spørge i lyset af Jesu sidste ord før sin himmelfart: "gør alle folkeslagene til mine disciple". Men nogle missionselskaber har ifølge Ehlers bevæget sig væk fra "decideret evangeliserende arbejde" til fordel for udviklingsarbejde og dialog.

DER ER GOD grund til at være stolt af at være med til at støtte op om et arbejde, der står så nidkært fast på at evangelisere. For det er jo Jesu befaling! Men billedet er ikke så sort-hvidt, at LM historisk set ikke har engageret sig i det, vi med Søren Strømme Ehlers' ord kan kalde udviklingsarbejde. Børnehjemmet i Surinam, Lugala Hospital i Tanzania, sundhedsarbejde i Etiopien og arbejdet i Fjendeskoven i Cambodja er bare nogle af de mest iøjnefaldende eksempler på, at LM historisk og i dag har engageret sig i omsorg for menneskers fysiske behov. Det er også helt i tråd med LM's historiske tilgang til missionsarbejdet, at Landsstyrelsen på vegne af LM har besluttet at samle penge ind til noget så lavpraktisk som forundersøgelser til en brøndboring i Nyakipande i Tanzania. Det er en side af missionsarbejdet, som LM har brug for.

FOR HVOR ORD og omsorg ikke går hånd i hånd kan verdens bedste budskab klinge hult i ørerne hos dem, der lytter. Jesus selv opfordrede da også til de gode almenmenneskelige gerninger. Det gjorde han i lignelser om for eksempel den barmhjertige samaritaner, i helbredelser af adskillige mennesker og i direkte opfordringer i eksempelvis bjergprædiken. Når ord og omsorg klinger sammen, kan det åbne ørerne hos den, der bliver hjulpet. Men det er ikke den egentlige grund til omsorg. Nej, når ord og omsorg klinger sammen, er vi med til at proklamere budskabet om den kommende verden, hvor kærlighed og fred skal råde for hele mennesket. Og samtidig er vi med til både fysisk og åndeligt at afhjælpe menneskelig nød og uretfærdighed. LM har historisk set haft et stærkt fokus på både ord og omsorg. Med god ret har man stået stærkt på, at ordet skal være det bærende, og netop derfor varmer karakteristikken af LM's missionsarbejde også. Men vi må ikke glemme, at vi også er kaldet til den praktiske omsorg for vores næste. Sådan ser et missionsarbejde efter Jesu hjerte ud.

Nicklas Lautrup-Meiner
ansv. redaktør

Den komfortable kristendom

Hvem kunne ikke drømme om et let og behageligt liv uden afsavn og smerter? Også mange kristne kan gå rundt med en udtalt forestilling om, at et liv i følgeskab med Jesus må være et komfortabelt liv, hvor Jesus-troen ikke udløser konflikter, modgang og besværligheder. Magasinet Budskabet nummer 4 sætter fokus på temaet: *Den komfortable kristendom.* os

Synspunkt er spalten, hvor læserne kan komme til orde og er dermed alene udtryk for skribentens egen holdning. Redaktionen forbeholder sig ret til at forkorte indlæg, der fylder mere end 2.000 anslag inklusive mellemrum.

SYNSPUNKT ►

Templet i Shilo – formaning og opmuntring

AF POUL MARKUS BOLDT
DIANALUND

Vi, som hører Herren til, oplever store ting om sommeren: sommerhøjskole, bibellejr, bibel-camping og stævner og møder i missionshuset med bibelstudie. Vi er Gud stor tak skyldig for alle disse muligheder. Nogle af disse bibelstudier slipper mig ikke, men bliver ved med at tale til mig. Derfor må de ud til andre. En af disse er Første Samuelsbog 1-2, som skildrer livet i templet i Shilo. Vi kender alle sammen til livet i dette tempel, men det er vigtigt, at vi tager det op til drøftelse med jævne

mellemrum. Templet i Shilo er et billede på nogle menigheder i vor tid, som går i opløsning på grund af synd og frafald. Men det er også et vidnesbyrd om, hvordan Gud Herren griber ind og oprejser blandt andet ved at sende trængsel og lidelser (jævnfør 2 Tess1,5-7). Hanna er et forbillede i troen. En hårdt prøvet kvinde, som man elskede at håne og nedgøre, også i templet, fordi hun ikke kunne få børn. Men Hanna er også et billede på menigheden: Hun bad uafslædigt til Herren. Og Herren bøn-hørte hende og gav hende en søn. Herren bøn-hører altid de hellige, når vi beder

i Jesu navn. Den, som har livsfællesskab med Herren, er altid i bønshørelse med ham. Herrens bønshørelse var overvældende, men også Hannas tak var overvældende: Hun gav sin søn, den eneste, til Herren. Men Herren var ikke færdig med at velsigne. Han skænkede Hanna fem børn efterfølgende. Eli var en slap leder, og det kostede ham og hans sønner livet. Han irettesatte sine sønner, men greb ikke ind. Også dette er en advarsel til os i dag. Vi beder med Hanna: "Mit hjerte fryder sig over Herren, for jeg glæder mig over din frelse!" Guds fred til alle.

LÆS PÅ DLM.DK ►

Bibelstudium i familien

Hæng ud med Gud er et nyt abonnementshæfte, der udkommer fire gange om året, og som byder på korte bibeltekster, aktiviteter og inspiration til fælles refleksion og samtale

dlm.dk/nyt

Masai-storfamilie blev døbt

En stor folkemængde med gæster fra det officielle Tanzania var samlet til stor festdag nær Arusha, da masai-overhoved og hele hans familie på i alt 314 børn og voksne blev døbt.

dlm.dk/nyt

Spørg frimodigt

19/09/2019 | JOHNNY LINDGREEN, RESURSECHEF

You don't get what you don't ask for!
Udsagnet var et af ti principper, en erfaren svensk fundraiser gav som råd til indsamlings-Danmark på ISO-BRO's årlige fundraising-konference i starten af september. Hvad er det, jeg ikke spørger om? Eller rettere: hvad er det jeg mister, hvis jeg ikke spørger?
Rådet minder på en bagvendt måde om et tilsvarende råd, jeg fik af en erfaren dansk fundraiser for år tilbage: Hvornår giver folk? Når vi spørger dem! ...
dlm.dk/blog

Tro & Mission, Industrivænget 40, 3400 Hillerød

16 | 27. SEPTEMBER 2019
ÅRGANG 119

tro & mission

inspiration | nærvær | holdning

► Jeg fik lyst til at kigge på LM's missionspraksis, fordi det klassiske missionssyn er intakt og har været det siden begyndelsen

Søren Strømme Ehlers

4

TEMA

Missionærliv;
Hvordan er det, når ens kollegaer samtidig er familie og venner? Hvordan er det som missionærbarnt at leve i flere kulturer? Hvad betyder liv og arbejde i et andet land for ens faglighed?

Nuværende og tidligere missionærer giver deres bud

6-7

ARKIVFOTO

Matilde Haahr Olesen har været volontør i Cambodja. Hun lærte, at ting ikke behøver være perfekt hver gang

5

Mia og Johannes Jensen bliver mindet om evigheden, når de kigger ud på en oilelampe, der står på terrassen

3

Missionærbarnt Johannes Christensen fra Phnom Penh føler sig hverken som cambodjaner eller dansker

6